

Co rodzice powinni wiedzieć na temat wspomaganie rozwoju dziecka?

Rodzice powinni zdawać sobie sprawę, że w wychowaniu i edukacji dzieci obowiązuje zasada walizki: „ile włożysz tyle wyjmiesz”. To właśnie rodzice swojemu dziecku od pierwszych chwil przekazują nowe wiadomości, doświadczenia i umiejętności wzbogacając jego zdolności nabyte z racji dziedziczenia. Na prawidłowy rozwój dziecka ogromny wpływ wywiera otoczenie. To od rodziców zależy czy dziecko będzie ciekawe świata, aktywne, samodzielne i polubi uczenie się.

Głównym czynnikiem stymulującym są wzajemne relacje dziecka z rodzicami, umożliwiające zaspokojenie jego potrzeb psychicznych (bezpieczeństwa, zaufania, miłości):

1. doświadczenie świata przez dziecko za pomocą zmysłów,
2. wspólna zabawa ,
3. aktywność ruchowa.

To właśnie rodzice są pierwszymi nauczycielami i terapeutami dziecka. Uczą przestrzegania reguł, obowiązkowości, motywacji do wysiłku, pozytywnej postawy wobec pracy i wykonywanych zadań.

Dziecko potrzebuje:

- spokoju i planowego działania
- ustalenia co należy zrobić
- wzmocnienia pożądanego zachowania
- nagrody po określonym czasie wypełniania obowiązków
- uporządkowanego, przemyślanego i zaplanowanego działania obowiązującego również miejsce do nauki.

Wspólne zabawy i działania uczą nasze dziecko pokonywania trudności, wyrobią odporność na stres oraz pomogą odreagować negatywne emocje, uczą budować poczucie własnej wartości. Wytworzenie gotowości do pomocy dziecku to pierwszy krok w kierunku przezwycięzania napotykanego przez nie niepowodzeń. Nie wolno zatem myśleć i mówić „nie da się zrobić, to się nie uda, to jest za trudne”.

1. Nigdy nie jest za późno, aby rozpocząć udzielanie pomocy dziecku.
2. Należy zapewnić dziecku pomoc w domu i szkole.
3. Nie traktować dziecka mającego trudności w nauce jako chorego czy leniwego, nie mówić o nim „zdolny leń”.
4. Nie motywować dziecka do nauki karą ani groźbą otrzymania złej oceny. Nie mobilizować go do pracy krytyką, kpina gdyż obniża to jego samoocenę, zabiera nadzieję na poprawę i chęć do pracy.
5. Uwierzyć, że Twoje dziecko może odnieść sukces w szkole i uniknąć niepowodzenia,

gdy zdecydujesz się mądrze mu pomóc.

6. Zachęcaj dziecko do udziału w dodatkowych zajęciach, nagradzaj za pracę.
7. Dostrzeż nawet najmniejszy postęp, okaż swoją radość z najmniejszego sukcesu.
8. Wspomagaj rozwój dziecka. Razem z nim rozmawiaj, czytaj książki, interesuj się na co dzień tym, czego się uczy w szkole z poszczególnych przedmiotów.
9. Zadbaj o możliwość relaksu, wspólnego przeżywania radości. Zajęcia na basenie, taniec, ruch pozwolą odreagować stres, a nawet zapewnią powodzenie.
10. Utrzymuj stały kontakt ze szkołą.
11. Uważnie obserwuj swoje dziecko, przeglądaj zeszyty, książki.
12. Nie czekaj, że dziecko „samo z tego wyrośnie”, poznaj metody i style uczenia się, okaż cierpliwość, podejmij systematyczną pracę, a na pewno uzyskasz pozytywne efekty wspólnych działań.

Jak uczyć się wspólnie z dzieckiem?

- Organizuj uczenie metodą „małych kroków”. Materiał podziel na części. Ułatwiaj dziecku tworzenie struktur informacyjnych: pomóż zakwalifikować nowe informacje, połączyć je z już opanowanymi.
- Dbaj, aby dziecko wykonywało zadania dokładnie i starannie.
- Pozwól by samo odkrywało, co powinno wiedzieć.
- Utrwalenie wiadomości wymaga wielu, różnorodnych ćwiczeń. „Raz nigdy nie wystarcza”.
- Wypracuj z dzieckiem poczucie odpowiedzialności za wykonaną pracę.
- Stosuj w pracy niekonwencjonalny, interesujący sposób pracy zaproponowany przez dziecko (np.: dziecko ucząc się wiersza na pamięć chodzi po pomieszczeniu).
- Wykorzystaj uczenie wielozmysłowe przez zaangażowanie wzroku, słuchu, ruchu.

Do nauki i terapii niezbędna jest dobra organizacja otoczenia: porządek i stały rozkład dnia, zaplanowanie spraw dodatkowych, dyskretne przypominanie o obowiązkach, zapewnienie optymalnych warunków sprzyjających dobrej koncentracji uwagi. Należy przygotować spokojny kącik z odpowiednim oświetleniem, ustalić stałą godzinę na odrabianie prac domowych, wyposażyć dziecko w potrzebne przybory i materiały. Trzeba stworzyć dobrą

atmosferę pracy oraz zaplanować kolejność wykonywania zadań.

REASUMUJĄC: celem terapii pedagogicznej jest przezwyciężanie trudności edukacyjnych dziecka poprzez:

- intensywne rozwijanie funkcji psychomotorycznych
- stymulację ogólnych sprawności poznawczych
- wzmacnianie i wydłużanie koncentracji uwagi, wpływającej korzystnie na integrację funkcji percepcyjno-motorycznych i usprawniającej proces myślowy dziecka.

Podczas pracy z dzieckiem dążymy do likwidacji trudności w czytaniu i pisaniu przez usuwanie przyczyn niepowodzeń w sferze psychomotorycznej, zabiegamy o nieutrwalanie błędów. Staramy się zapobiegać występowaniu u dziecka złych nawyków oraz emocjonalnych blokad związanych z nauką.

Można wyróżnić pięć zasad terapii pedagogicznej:

1. zasada indywidualizacji metod oddziaływania korekcyjnego,
2. zasada powolnego stopniowania trudności,
3. zasada korekcji zaburzeń ,
4. zasada kompensacji zaburzeń,
5. zasada systematyczności i ciągłości oddziaływań.

Urszula Mikoś